

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: J.P., zast.: JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem, Na Jarově 4, Praha 3, proti žalovanému: ministr vnitra České republiky, Nad štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 31.7.2006, č. 193/2006

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 19/2006 ze dne 3.4.2006 o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 24.10.1997 o vyplacení částky 1.942.040,- Kč, jako náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím a spočívající v nevyplacení peněžních a naturálních náležitostí policisty za období od 26.6.1990 do 30.9.1997.

V podané žalobě žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že v době od 26.6.1990 do 30.9.1997 již žalobcův služební poměr netrval. Dle žalobce jeho služební poměr nemohl skončit dnem 3.8.1990, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nýbrž nejdříve až dnem 30.11.1998, kdy skončila výpovědní doba dvou měsíců založená rozhodnutím o propuštění ze dne 31.8.1998. Dále žalobce uvedl, že dnem nabytí právní moci rozsudku Vrchního soudu v Praze čj. 6A 99/95-64 ze dne 9.9.1997, tj. dnem 7.10.1997, vznikl stav, kdy služební poměr žalobce trval nepřetržitě od roku 1990. O propuštění žalobce ze služebního poměru mohlo být rozhodováno znovu jen na základě nových a jiných

propouštěcích důvodů, podle právních předpisů platných v době vydávání nových rozhodnutí a s účinky ex nunc. Napadené rozhodnutí se však opírá o rozhodnutí č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998, to však jako důvod propuštění uvádí ustanovení § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ve znění zákona č. 169/1990 Sb. Jde o důvod, který již od 1.7.1992 (účinnost zákona č. 186/1992 Sb.) neexistuje a nemohl být použit v roce 1998. Podle § 157 zákona č. 186/1992 Sb., se podle dosavadních předpisů (zákon č. 100/1997 Sb.) posuzují pouze nároky vzniklé ze služebních poměrů pokud služební poměr skončil do 1.7.1992 (účinnost zákona č. 186/1992 Sb.), což se však v daném případě nestalo a stát nemohlo. Napadené rozhodnutí opírající se o neúčinný důvod propuštění uvedený v rozhodnutí č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 je dle žalobce neplatné. Neexistoval-li ke dni vydání rozhodnutí v r. 1990 důvod k propuštění žalobce ze služebního poměru, nebylo možno v r. 1998 k propuštění žalobce využít ani stanoviska „vyjádření“ občanské komise při MV ČR ze dne 2.7.1990.

Dále žalobce uvedl, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001 čj. 6 A 69/99 o zastavení řízení pro zmeškání lhůty není meritorním rozhodnutím ve věci samé a netvoří překážku, aby si soud učinil samostatný úsudek o rozhodných skutečnostech, tedy o otázce trvání služebního poměru žalobce k Policii ČR. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14.8.2003 čj. 2 As 19/2003 (1/2003 Sb. NSS) bylo ostatně uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze označeno jako contra legem s tím, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces.

Z ustanovení § 108 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., dle žalobce plyne, že rozhodnutí č. 1459/1998 může určovat pouze den, kdy došlo (byť z nezákonných důvodů) ke skončení služebního poměru žalobce, tj. 30.11.1998. Z ustanovení § 110 věty první uvedeného zákona je zřejmé, že práva plynoucí žalobci ze služebního poměru trvala až do dne 30.11.1998 (kdy rozhodnutí 1459/1998 nabylo účinnosti). Tvrzení žalovaného, že služební poměr žalobce skončil již v roce 1990 a že žalobce tudíž nemá nárok na náležitosti za dobu od r. 1990 do 30.11.1998, proto postrádá oporu skutkovou i právní. Požadovaná částka náležitostí vychází z tehdy platných právních předpisů, s výjimkou částky za červenec 1990, která již žalobci byla zaplacená.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že ve věci nejde o přezkum rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, ale o posouzení vzniku nároku na služební příjem za období uvedené v podané žádosti. Rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru předmětem přezkumu být nemohou. Soudní řízení o žalobě proti rozhodnutím o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo zastaveno, rozhodnutí o propuštění z roku 1998 a 1999 jsou pravomocná, nezměnitelná a při posuzování existence nebo neexistence služebního poměru žalobce je nutno z těchto rozhodnutí vycházet. Jakákoli úvaha, zda uvedená rozhodnutí měla mít účinek ex tunc či ex nunc, je právně irelevantní. Ke skončení služebního poměru žalobce došlo propuštěním *ku dni 3.7.1990*, služební poměr skončil *dnem 3.8.1990*. Touto nezpochybnitelnou skutečností byl správní orgán vázán.

Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 28.1.2009, zástupce žalobce poukázal na to, že v době mezi prvním rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru v roce 1990 a druhým rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru v roce 1998 žalobce byl ve služebním poměru příslušníka policie ČR. Rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vydal v roce 1998 orgán, který k tomu neměl kompetenci; žalobce v té době nebyl příslušníkem policie vyslaným na Ministerstvo vnitra, tudíž ministr vnitra neměl vůči žalobci kárnou pravomoc. V roce 1990 o propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodoval v prvním stupni náčelník krajské správy, ve druhém stupni náměstek ministra

vnitř. V roce 1998 rozhodovalo v prvním stupni Ministerstvo vnitra a o podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra. S ohledem na to, že první rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru v roce 1990 vydal náčelník krajské správy, má žalobce za to, že ministr vnitra nebyl kompetentní k vydání rozhodnutí o žalobcově propuštění v roce 1998. K dotazu soudu pak uvedl žalobce, že po té, co dne 7.10.1997 nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení žalobcova propuštění vydaného v roce 1990, žalobce nebyl zařazen v žádném útvaru, měl však být v kádrové pravomoci náčelníka krajské správy, neboť jeho služební poměr se podle § 110 z.č. 186/1992 Sb., obnovil. Zástupce žalobce pak u jednání soudu uvedl, že dle jeho názoru rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru jsou nicotná a neplatná. Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z roku 2001 bylo nezákonné, žalobci nebyla poskytnuta ochrana, když jeho žaloba byla jako opožděná zamítnuta; ochranu v této věci žalobci neposkytl ani Ústavní soud.

Zástupkyně žalovaného u jednání před soudem odkázala na vyjádření žalovaného k žalobě a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné; uvedla, že žalovanému náklady řízení nevznikly.

Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28.1.2009, čj. 5 Ca 258/2006-52 tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na základě které rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3.2.2010, čj. 6 Ads 96/2009-80 zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zejména uvedl, že městský soud zamítl všechny žalobní námitky s výjimkou námitky týkající se data skončení služebního poměru. Propuštění žalobce ze služebního poměru a datum skončení jeho služebního poměru však bylo předmětem řízení, které před orgány Ministerstva vnitra bylo vedeno v roce 1998 (poté, co rozhodnutí s tímž předmětem řízení z 31. 8. 1990, č. j. KČ - 2000 - 48/10 - 90, a z 23. 5. 1990, č. 836/90, byla zrušena Vrchním soudem v Praze dne 9. 9. 1997 rozsudkem č. j. 6 A 99/95 - 64, jenž nabyl právní moci dne 7. 10. 1997). Rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 31. 8. 1998 dnem 3. 7. 1990, č. 1459/1998 (potvrzené k žalobcově rozkladu rozhodnutím ze dne 14. 5. 1999, č. 236) nabylo právní moci 24. 5. 1999; jako takové bylo napadeno žalobou u Vrchního soudu v Praze, jenž pro opožděnost řízení o této žalobě usnesením ze dne 30. 11. 2001, č. j. 6 A 69/00 - 31, zastavil. Závěry Vrchního soudu v Praze vyslovené v tomto usnesení pak byly k žalobcově ústavní stížnosti podrobeny „testu ústavnosti“, přičemž Ústavní soud dne 22. 10. 2002 pod sp. zn. I. ÚS 124/02 ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou, přičemž neshledal v postupu vrchního soudu žádný neústavní rozměr. Dle žalobce jeho služební poměr nemohl skončit, jak určilo shora citované pravomocné rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 8. 1998 (dnem 3. 8. 1990), neboť tomu bránila úprava § 101 odst. 6 zákona č. 100/1970 Sb., podle níž *„bylo-li ... rozhodnutí o propuštění oznámeno v období od 10. 5. 1990 do 31. 7. 1990, končí služební poměr uplynutím jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí, pokud se služební orgán s příslušníkem nedohodl na době kratší“*. Žalobce dovozoval, že jeho služební poměr mohl skončit až dne 30. 11. 1998, kdy skončila dvouměsíční doba následující po oznámení rozhodnutí o propuštění. Nejvyšší správní soud nesoúhlasil se závěrem Městského soudu, který této námitce přisvědčil s odůvodněním, že na základě existujícího pravomocného rozhodnutí ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998, žalobcův služební poměr skončil uplynutím jednoho měsíce od oznámení tohoto rozhodnutí, výrok tohoto rozhodnutí nemůže být v části stanovící konkrétní den skončení služebního poměru závazný, konkrétní den ukončení služebního poměru nemůže být součástí

výroku rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, údaj o konkrétním dni skončení služebního poměru předcházející o cca 8 let dobu, kdy rozhodnutí bylo vydáno, nemůže mít právní účinky.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nemohla být předmětem přezkumu městským soudem; nebyly zde totiž naplněny podmínky § 75 odst. 2 s. ř. s. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z 14. 5. 1999, č. 236, bylo samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, a řízení o žalobě podané proti němu bylo Vrchním soudem v Praze zastaveno pro opožděné podání této žaloby (dne 30. 11. 2001, č. j. 6 A 69/99 - 31) , což bylo následně akceptováno i Ústavním soudem (sp. zn. I. ÚS 124/02 ze dne 22. 10. 2002). Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru představuje pro rozhodnutí o náležitostech (peněžních či naturálních) řešení předběžné otázky (zda v inkriminovaném období trval či netrval služebním poměr), která již byla pravomocně v minulosti vyřešena. Zákon o služebním poměru (č. 100/1970 Sb., zákon č. 186/1992 Sb.) neobsahoval - na rozdíl od zákona č. 361/2003 Sb. - ustanovení o předběžné otázce obdobné § 40 tehdy účinného správního řádu (č. 71/1967 Sb.), podle něhož, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán, tento princip ovšem musí platit obecně, byť by ho ten který procesní předpis upravující řízení výslovně nestanovil. Povinností správního soudu vyplývající z § 52 odst. 2 s. ř. s. je vycházet z pravomocných správních rozhodnutí, která jsou pro věc relevantní, nejsou však sama předmětem soudního přezkoumání (ani jako podkladová rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud by se vyskytly mezi přezkoumávaným správním rozhodnutím a správním rozhodnutím o předběžné otázce rozpory, správní soud by byl povinen se jimi k příslušné žalobní námitce zabývat. V posuzované věci ovšem taková situace nenastala, naopak rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru prejudiciálně vyřešilo otázku trvání služebního poměru žalobce a v rozhodnutí o žádosti o náležitosti příslušníka Policie ČR správní orgán pravomocné rozhodnutí plně respektoval. Výjimku z tohoto pravidla by mohla představovat nulita (nicotnost) rozhodnutí, kterým bylo o předběžné otázce rozhodnuto. Tato otázka ovšem již byla v minulosti rovněž správním soudem pravomocně posouzena, byť implicitně. Žalobce, jak shora uvedeno, podal proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobu, která byla Vrchním soudem v Praze projednána pod sp. zn. 6 A 69/99, a řízení bylo pro opožděnost žaloby zastaveno. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že Vrchní soud v Praze v té době již pravidelně judikoval, že otázky nicotnosti správního aktu posuzuje z úřední povinnosti; lze proto předpokládat, že kdyby shledal, že k přezkumu předložený správní akt (rozhodnutí z 14. 5. 1999) neexistuje, je tedy paaktem, takovou vadu by nepřehlédl a vyslovil by se k ní - otázky opožděnosti žaloby a podmínek řízení (tedy i otázka existence napadeného správního aktu) se obvykle v procesu přezkumu správního aktu upínají k jednomu časovému bodu. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že ostatně ani městský soud v napadeném rozsudku neshledal vady způsobující nicotnost. Jiné vady pak nemohl již městský soud vyhledávat ani k námitce žalobcově posuzovat; brání tomu jak ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., tak § 52 odst. 2 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že otázka, zda správní akt, jenž završil proces žalobcova propuštění ze služebního poměru v důsledku stanoviska občanské komise, měl a mohl řešit časový moment skončení služebního poměru, mohla být otázkou zákonnosti takového správního aktu; jelikož jej však nelze pokládat za akt nicotný (a v tomto ohledu by bylo možno již dokonce uvažovat o vázanosti městského soudu implicitním výrokem Vrchního soudu v Praze z 30. 11. 2001, jenž se o nicotnosti nevyslovil), právní účinky si rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru uchovalo (zákonem předepsaným způsobem odstraněno nebylo). Zmíněné rozhodnutí Vrchního soudu aproboval i Ústavní soud dne 22.10.2002 pod ps. zn. I ÚS 124/02 – tuto skutečnost Nejvyšší správní soud akcentuje. Uchovaným účinkem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je dle Nejvyššího správního soudu i propuštění ze služebního poměru jako důsledek stanoviska občanské

komise a skončení služebního poměru. Protože městský soud tomuto aktu tyto účinky nepřiznal (aniž dovedl jeho nicotnost) je jeho právní posouzení nesprávné. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že zbývající žalobní námitky nerekapituluje, neboť nemají pro posouzení kasační stížnosti význam.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Uložil městskému soudu rozhodnout o žalobě vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a současně rozhodnout i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 1, 2, 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze tedy v dalším řízení opětovně napadené rozhodnutí přezkoumal vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). V přezkumném řízení městský soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě městského soudu po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu (výzva ze dne 22.3.2010) nevyslovili s takovým projednání věci svůj nesouhlas.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 3.4.2006, č. 19/2006 bylo rozhodnuto podle § 2 odst. 2 a § 55 a § 110 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie, tak, že byla zamítnuta žádost ze dne 24.10.1997 o vyplacení částky 1 942 040,- Kč, kterou uplatnil žalobce jako náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a spočívající v nevyplacení peněžních a naturálních náležitostí policisty za dobu od 26.6.1990 do 30.9.1997. Žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že požadovaná škoda nevznikla a v době, za kterou je požadavek uplatněn, služební poměr příslušníka Policie ČR jmenovaného netrval. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že reaguje na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 256/2004-35, jímž soud uložil vydat o žádosti rozhodnutí splňující náležitosti dle § 124 zákona č. 186/1992 Sb. Správní orgán podanou žádost posoudil jako žádost o vyplacení náležitostí dle § 55 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 186/1992 Sb., a podle § 110 uvedeného zákona. Jedná se o náležitosti, které jsou spojeny s existencí služebního poměru, na které má tedy nárok příslušník Policie ČR, jehož služební poměr trvá. Za trvání služebního poměru je považován i stav, kdy došlo ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru a ten byl de lege obnoven se všemi právy, tedy i právem na předmětné materiální náležitosti. Služební poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti, byl však v případě žadatele ukončen propuštěním dne 3.7.1990 a skončil dne 3.8.1990. Za období od 25.6.1990, kdy došlo k ukončení služebního poměru rozhodnutím, které bylo zrušeno Vrchním soudem v Praze, do 3.8.1990, kdy byl pravomocným rozhodnutím jeho služební poměr ukončen, již náhrada byla vyplacena. Materiální nárok na náležitosti spojené s existencí služebního poměru a plynoucí z § 103 zákona č. 100/1970 Sb., rovněž byl již uspokojen. Řízení o propuštění ze služebního poměru příslušníka SNB, které bylo obnoveno rozsudkem Vrchního soudu v Praze 6 A 99/95 zrušením propouštěcích rozhodnutí z roku 1990, bylo ukončeno rozhodnutími ze dne 31.8.1998 a 14.5.1999. Tato rozhodnutí, která v obnoveném řízení nahradila rozhodnutí zrušená soudem, jsou pravomocná.

Rozklad podaný proti tomuto rozhodnutí byl podle § 133 odst. 3 a 5 zákona č. 186/1992 Sb., zamítnut a rozhodnutí potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31.7.2006, č. 193/2006. K důvodům rozkladu žalovaný uvedl, že Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9.9.1997 č.j. 6 A 99/95-64, který nabyl právní moci dne 7.10.1997, zrušil

rozhodnutí I. náměstka ministra vnitra ze dne 31.8.1990 čj. KČ-2000/48 a rozhodnutí náčelníka Správy SNB hl.m. Prahy a Středočeského kraje ze dne 23.5.1990 č. 836/90 o propuštění navrhovatele ze služebního poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti a současně vrátil věc Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení. V tomto řízení ministr vnitra rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 propustil navrhovatele dnem 3.7.1990 ze služebního poměru příslušníka SNB podle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb. Služební poměr skončil dne 3.8.1990. Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 236 ze dne 14.5.1999 byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí č. 1459/1998 a toto rozhodnutí potvrzeno. Řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001 čj. 6A 69/99-31. Rozhodnutí ministra vnitra o propuštění navrhovatele ze služebního poměru příslušníka SNB dnem 3.7.1990 s účinností od 3.8.1990 je tedy pravomocné a vykonatelné. Další zpochybňování této skutečnosti je irelevantní. Námitky uplatněné v rozkladu směřují proti rozhodnutí o propuštění, které je pravomocné a přiznání či nepřiznání peněžních a naturálních náležitostí se netýká; není tedy třeba se s těmito námitkami vypořádávat. V rozkladu navrhovatel zpochybňuje i závěr o tom, že mu nevznikla škoda. Dle jeho názoru služební poměr trvá, náleží mu náležitosti, které mu nebyly uhrazeny, tudíž mu škoda vznikla. Tato námitka není správná, neboť v době, za kterou navrhovatel vyplacení náležitostí požaduje, již ve služebním poměru nebyl, vyjma období od 25.6.1990 do 3.8.1990, za které mu náležitosti dle § 55 zákona byly vyplaceny. V řízení o přiznání či nepřiznání náležitostí dle § 55 zákona se nejedná o vyřizování žádosti o náhradu škody podle z.č. 58/1969 Sb. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by třeba vydávat rozhodnutí v řízení ve věcech služebního poměru, ale postupovalo by se dle ustanovení uvedeného zákona, podle nichž není požadováno vydání rozhodnutí se zamítavým či vyhovujícím výrokem, proti němuž by bylo možné podat opravný prostředek, vyjma žalobního návrhu v případě odmítnutí žádosti o náhradu škody. Analogicky k tomuto závěru dospěl i Nejvyšší soud ČR, když rozsudkem čj. 21 Cdo 1533/2003-149 ze dne 18.11.2003 ve věci žaloby o náhradu škody dovodil, že věc nepatří do pravomoci soudu, ale služebního funkcionáře, který musí vydat rozhodnutí dle § 124 zákona.

-

Z obsahu správního spisu plynou dále tyto skutečnosti:

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998, byl podle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ve spojení s § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., žalobce, naposledy zařazen ve funkci náčelního OS SNB Beroun, propuštěn dnem 3. července 1990 ze služebního poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti. Dále bylo rozhodnuto, že podle § 101 odst. 6 zákona č. 100/1970 Sb., ve znění z.č. 169/1990 Sb., končí služební poměr dnem 3.8.1990 a podle § 114a odst. 3 uvedeného zákona žalobci nenáleží odchodné, platové vyrovnání ani příspěvek za službu, náleží mu však doplatek služebního příjmu za dobu od 25.6.1990 do 3.8.1990. V odůvodnění rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že *datum propuštění jsem stanovil na den, kdy mohlo být příslušníkovi SNB rozhodnutí o propuštění vyhlášeno nejdříve po jeho posouzení Občanskou komisí dne 2.7.1990.*

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236, byl podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998. V jeho odůvodnění se uvádí, že byl respektován právní názor uvedený v rozsudku čj. 6 A 99/95-64. Hmotněprávní podmínky dle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., platné k datu propuštění, byly dodrženy, jak také ukládá § 157 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., dle § 157 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., lze považovat

za správný procesní postup, který byl ve věci zvolen. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je dále konstatováno zjištění, že žalobce využil důkazní tísně žalovaného v řízení před soudem v otázce určení doby doručení rozhodnutí o odvolání ze dne 31.8.1990, což vyústilo ve výrok rozsudku 6 A 99/95. Za uvedených okolností bylo rozhodnuto dle výroku rozhodnutí.

Řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236 bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, čj. 6 A 69/99-31 pro opožděnost žaloby s tím, že žaloba nebyla podána ve lhůtě 30 dnů, stanovené v § 137 zákona o služebním poměru. Ústavní stížnost podaná žalobcem proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, čj. 6 A 69/99-31 byla odmítnuta rozhodnutím Ústavního soudu I. ÚS 124/02 ze dne 22.10.2002. Na uvedeném nemůže nic změnit poukaz žalobce na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.8.2003 č.j. 2 As 19/2003, publikovaném pod č. 16 1/2003 Sb. NSS, označil právní názor Vrchního soudu v Praze obsažený v usnesení 6 A 69/99, podle něhož „lhůtu 30 dnů k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře soudem, je nutno vztáhnout na všechna rozhodnutí, nejen ta, která jsou výslovně uvedena v § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru“ za contra legem. I v tomto případě je nezbytné vycházet z toho, že řízení o žalobě proti rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236 bylo v přezkumném soudním řízení pravomocně zastaveno a rozhodnutí soudu o zastavení řízení nedostalo žádné změny ani v řízení před Ústavním soudem o podané ústavní stížnosti.

Rozhodnutí o propuštění žalobce ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998, a ze dne 14.5.1999 č. 236 jsou tedy pravomocnými rozhodnutími, která nebyla ani přezkumným soudním řízením ani jiným způsobem nikterak dotčena. Tvrzení žalobce, že jde o rozhodnutí neplatná dle § 145 zákona č. 186/1992 Sb., neobstojí, i rozhodnutí vydaná v rozporu se zákonem mají právní účinky, nejsou-li příslušným procesním způsobem zrušena či změněna. Pro rozhodnutí, které je sice nezákonné nikoli však nicotné, platí tzv. preasumpce správnosti, je platné a zavazuje, dokud není zrušeno nebo změněno. Pouze takové rozhodnutí, které je nezákonné z důvodů způsobujících jeho nicotnost, právní účinky nevyvolává. Mluví se o rozhodnutích nulitních nebo nicotných, neexistenčních či o paaktech. K nulitě rozhodnutí přihlíží správní orgán a rovněž soud z úřední povinnosti.

Nicotným je především rozhodnutí vydané správním orgánem, jemuž k jeho vydání chyběla pravomoc, tedy rozhodnutí vydané orgánem absolutně věcně nepřislušným. Soud má za to, že taková situace v případě rozhodnutí ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998 a rozhodnutí ze dne 14.5.1999 č. 236 nenastala. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., podle kterého bylo rozhodnutí ze dne 31.8.1998, č. 1459/1998 vydáno, jménem policie jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru podle tohoto zákona ministr vnitra České republiky (dále jen „ministr“) a v rozsahu jím stanoveném další funkcionáři (dále jen „služební funkcionář“). Rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 99/95 ze dne 9.9.1997, jímž byla zrušena rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru z roku 1990, nabyl právní moci dne 7.10.1997; po té, dne 31.8.1998 a dne 14.5.1999, bylo opětovně rozhodováno o propuštění žalobce ze služebního poměru. V mezidobí žalobce, jak uvedl při ústním jednání soudu, u Policie ČR nepracoval, tedy fakticky nebyl zařazen do žádné funkce, od níž by měla být ve smyslu citovaného ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., odvozována pravomoc jiného služebního funkcionáře, než-li ministra vnitra k vydání rozhodnutí ve věcech žalobcova služebního poměru („obnoveného“ podle § 110 zákona č. 186/1992 Sb., zrušením rozhodnutí o propuštění vydaných v roce 1990). Pravomoc ministra vnitra rozhodovat o propuštění žalobce byla dána ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. O absolutní věcné nepřislušnosti ministra vnitra k vydání rozhodnutí dle mínění soudu hovořit nelze,

případná funkční nepříslušnost by mohla mít za následek pouze nezákonnost, nikoliv však nicotnost rozhodnutí.

-

Jako nicotné by bylo zapotřebí posoudit rovněž rozhodnutí vydané na základě již neplatného (zrušeného) právního předpisu, o němž nebylo výslovně stanoveno, že může být použit i po zrušení. Podle § 160 zákona č. 186/1992 Sb., zákon č. 100/1970 Sb., pozbyl platnost ve vztahu k policii a policistům a ke Sboru nápravné výchovy a jeho příslušníkům. Zákon č. 186/1992 Sb., však obsahuje přechodná ustanovení, upravující možnost postupu podle dosavadních právních předpisů. Podle § 157 odst. 3 se podle dosavadních předpisů posuzují nároky vzniklé ze služebního poměru, pokud služební poměr skončil do dne účinnosti tohoto zákona a právní úkony týkající se vzniku, změny a skončení služebního poměru učiněné před dnem účinnosti tohoto zákona a jejich právní účinky, i když nastanou po tomto dni, jakož i lhůty, které počaly běžet před tímto dnem. Podle § 157 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., řízení ve věcech služebního poměru zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou a o opravných prostředcích rozhodnou služební funkcionáři podle tohoto zákona a způsobem stanoveným v tomto zákoně. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 14.5.1999 č. 236 vyplývá, že správní orgán ve věci rozhodl za použití přechodných ustanovení § 157 odst. 3, odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., platného v době rozhodování správního orgánu. Protože přechodná ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., použití dosavadní právní úpravy umožňovala, má soud za to, že není dán ani důvod nicotnosti shora uvedených rozhodnutí spočívající v použití zrušeného či neplatného zákona. Otázku správné aplikace zákona, resp. přechodných ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., soud v rámci posouzení, zda nejde o rozhodnutí nulitní, neřešil. Neřešil tedy ani otázku samotné existence důvodu k propuštění dle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ani to, zda uvedené ustanovení bylo správním orgánem při rozhodování o propuštění žalobce ze služebního poměru v roce 1998 a 1999 aplikováno v souladu se zákonem.

Městský soud, shodně jako v dřívějším rozsudku ze dne 28.1.2009, čj. 5 Ca 258/2006-52, ani v dalším přezkumném řízení neshledal nicotnost rozhodnutí ze dne 31.8.1998 a ze dne 14.5.1999, jimž bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru. Dle zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu by ostatně bylo možné uvažovat o vázanosti městského soudu v této otázce implicitním výrokem usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, č.j. 6 A 69/99-31, který se o nicotnosti uvedených rozhodnutí nevyslovil. Vady rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru způsobující nicotnost těchto rozhodnutí neshledal ani Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku.

Shodně jako v dřívějším rozsudku ze dne 28.1.2009, čj. 5 Ca 258/2006-52 městský soud uvádí, že žalobní námitky namítající nezákonnost rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru by bylo možno řešit pouze v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, nikoli v předmětném přezkumném řízení, neboť rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podléhá samostatnému soudnímu přezkumu, a proto není rozhodnutím podkladovým podle § 75 odst. 2 s.ř.s. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve zrušovacím rozsudku pak městský soud uvádí, že otázka, zda rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mělo a mohlo řešit rovněž i časový moment skončení služebního poměru, je otázkou *zákonnosti* tohoto správního aktu. Městský soud v Praze však nemohl vyhledávat ani k námitce žalobce posuzovat jiné vady rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, než-li pouze vady způsobující *nicotnost* těchto rozhodnutí. Protože existující a pravomocná rozhodnutí o

propuštění ze služebního poměru za nicotné akty pokládat nelze, byl žalobce ze služebního poměru propuštěn dnem 3.7.1990 a jeho služební poměr skončil dnem 3.8.1990, jak bylo rozhodnuto rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 ve spojení s rozhodnutím č. 236 ze dne 14.5.1999.

Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru představuje pro rozhodnutí o peněžních či naturálních náležitostech vyřešení předběžné otázky, zda v inkriminovaném období trval či netrval žalobcův služební poměr. Žalovaný tedy správně zamítl žádost žalobce o vyplacení částky 1 942 040,- Kč, která měla představovat peněžní a naturální náležitosti policisty za období od 26.6.1990 do 30.9.1997. Nárok na peněžní a naturální náležitosti je spjat s existencí služebního poměru. Žalobcův služební poměr však skončil již dne 3.8.1990, přičemž z odůvodnění rozhodnutí ze dne 3.4.2006, č. 19/2006 (předmětné prvostupňové rozhodnutí) i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že za dobu od 25.6.1990 do 3.8.1990 již byla náhrada (náležitosti podle § 55 zákona) vyplacena. Žádosti žalobce tedy nebylo možné vyhovět.

Tvrzení správního orgánu, že za dobu od 25.6.1990 do 3.8.1990 žalobci byla náhrada (náležitosti dle § 55 zákona) vyplacena, žalobce nezpochybnil, nebrojil ani proti tomu, že správní orgán žalobcovu žádost posoudil jako žádost o vyplacení náležitostí příslušníka policie (nikoli náhradu škody); z těchto hledisek proto soud napadené rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumával.

Z uvedených důvodů městský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a podle § 110 odst. 2 s.ř.s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť plně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náklady řízení o žalobě ani náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a/ s.ř.s.).

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Koláček

Anonymizaci provedl:
Mgr. Jan Kobera